

Riimu

2/2017

Seita ry:n jäsenlehti

Sisällys

Pääkirjoitus	3
Toivoni tuli	4
Puheenjohtajan terveiset	5
Kulttuurintutkijoiden vuosijuhlahumua	6
Monietnistä autoetnografiaa luovasti kirjoitettuna	9
Luettelo Whatsapp-sovelluksen pakanallisista kuvista	11
Omituinen lahja – suomalaisista unisaarnaajista	13
Runoja	16
(R)yhdisy ja eroti!	17
Silloin oli valkoinen joulu ja taikaa ilmassa...	21
Ei rakkaudest lajiin mut #kopontakii	23
Seita ry:n uusi tuleminen	25
Huumori on vakava asia.	takakansi

Päätoimittaja: Annika Hämäläinen

Kannen kuvitus & taitto: Miiika Immonen

PÄÄKIRJOITUS: RAKKAUS, RIIMU JA JAMES BLUNT

Taas on tullut aika nähdä jotain uutta syntyvän Riimun muodossa. Tämä syksy on ollut henkilökohtaisesti yksi elämäni vaikeimpia, ellei jopa rankin. Siihen on sisältynyt järkytyksiä ja huojennuksia. Yhdellä elämäni rakkaimmalla henkilöllä diagnosoitiin aivokasvain. Hänelle annettiin vain kaksi vuotta elinaikaa. Kahdessa vuodessa saattaa tapahtua paljon, mutta ajallisesti se kuluu nopeasti. Tämä on esimerkiksi jo toinen vuoteni Riimun päätoimittajana. Nuoren ihmisen elinajaksi kaksi vuotta on riipaisevan vähän. Se on niin vähän ja väärin, että siinä järkytyksen sekaisessa paniikissa jokainen loitsu, jokainen jumala ja rituaali on tervetullut. Siinä voi suunnitella minkä tahansa liittouman saatanan kanssa, suunnitella talousrikoksen tai elää viikkokausia pyhällä hengellä ja Hesburgerin ranskalaisilla.

Silloin jokainen neuvo on yhtä lohduton. ”Pidät arjesta kiinni, nukut ja syöt säännöllisesti. Pidät itsestäsi huolta.” EN MÄ HALUA. Jokainen hetki tuntuu valuvan hukkaan. Arki tuntuu merkityksettömältä. Miksi minun pitäisi jatkaa elämää, kun toinen sen kohta menettää. Miksi pitäisi nukkua, kun jokainen yö vie pois taas päivän siitä meidän jäljellä olevasta yhteisestä kahdesta vuodesta. Miksi pitää opetella lehden tekoa, kun haluan opetella jokaisen asian ja millin sinusta ulkoa, ennen kuin sinut viedään, niin että muistan sinut aina ja ikuisesti.

Tämä syksy opetti, että elämään kuuluu asioita joita kenenkään ei kuuluisi kokea. Tämä syksy opetti, että jopa James Blunt voi

valehdella sanoessaan ”It’s gonna be OK.” Onneksi elämä myös armahti minut. Säikäytti perinpohjaisesti, mutta päästi minut pahimmasta painajaisestani. Aivokasvain paljastui vääräksi diagnoosiksi. Siten maailma antoi nuorelle miehelle hänen elämänsä takaisin ja palautti kykyni hengittämään. Painajainen, josta ei voinut herätä, vaihtui syvään helpotukseen ja suureen onneen. Elämä näytti, että James Blunt saattaa olla myös täysin oikeassa.

Olen erittäin iloinen siitä, että tämä lehti syntyi. Tämän lehden viimeisimmäksi koettelemukseksi koitui tietokoneeni kovalevyn hajoaminen, mutta kaikesta huolimatta saat lukea Riimun kolmatta numeroa! Tässä numerossa on juttua Seitä ry:n vuosijuhlista, opiskelijavaikuttamisesta sekä unisaarnaajista. Lisäksi lehdestä löytyy perinteinen pikkujoulu-spesiaali, runoja ja kaikkea muuta mielenkiintoista.

Vaikka aiemmin syksyllä harkitsin rakkaan Riimu-lapseni adoptioon antamista, olen tästä numerosta ylpeä. Tämäkin lehti tuottaa suunnatonta iloa sen saapuessa syliini painokoneen lämpöisenä. Riimu on kuin oma lapseni, eikä toisen lasta haukuta rumaksi. Tervetuloa siis tekemään seuraavaa numeroa ja ennen kaikkea: toivottavasti sinäkin nautit täysillä tästä numerosta! Olkoon se pieni pilkahdus jokaiseen vaikeaan syksyyn ja muistutus siitä, että useimmiten kaikki järjestyy parhain päin

Annika Hämäläinen

TOIVONI TULI

Minun toivoni on nuotio yksinäisenä metsässä. Sinut nähdessään se nuoli puita ja loimusi komeana. Liekit leikkivät edessäsi ja heittivät lempeän valon kasvoillesi. Sinä pidit siitä huolta, ruokit ja annoit sen tanssia hymysi hoivassa. Minun toivoni iloitsi sinusta.

Sitten sinä menit. Minun toivoni oli lämmin ja ruokittu. Se hymyili sinulle ja kujeili sinua ajatellen. Se värjäsi metsän ilolla ja kertoi sinusta. Se paloi sinun odotuksestasi.

Nuotioni paloi kun sateet tulivat. Olit sanonut tulevasi ja minä odotin. Tuli hiipui, sen varjot eivät enää keimaillleet liekkien valon kanssa pimeydessä. Se hiipui, eikä sinua kuulunut.

Minun toivoni tappeli sadetta ja viimaa vastaan. Se lähetti kipinöitä viestiksi sinulle. Jokainen muisto sinusta pisti tulen pirskahtelemaan ja poksumaan.

Mutta sinua ei näkynyt. Tuuli ei tuonut mukanaan sinun tuoksuasi. Metsän kaiku ei soittanut sinun äänesi sulosointuja. Tuli hiipui hiipumistaan. Puut oli syöty.

Se piti kipinää yllä jos sittenkin tulisit. Se oli vielä kuuma ja hohkasi sinun muistollesi. Jokainen päivä tuli ja meni ilman sinua. Niin kovasti tuli oli sinusta laulanut ja roihunnut kaikille jotka kuulivat.

Sinulle minun tuleni oli roihunnut lämpöään. Tuuli oli kuunnellut sen rakkauden lämpöä, mutta nyt se opetti minun tuleni itkemään. Ensín kyyneleet näyttivät kauniilta kipinöiden loisteessa. Sitten kipinät alkoivat peittyä niiden alle.

Tule nopeaan! Sinun täytyy opettaa minun toivoni tulen kipinät uimaan, ja sytyttää ne taas liekkeihin. Sinun, sillä sinä opetit minun tuleni itkemään.

E.L. Raunio

PUHEENJOHTAJAN TERVEISET

Yhdistyksen vuosi alkaa olla ohi ja se ei voisi tuntua paremmalta. Meillä ei ollut tällä kertaa ihan helpoin mahdollinen hallitusvuosi. Siihen vaikuttivat lukuisat asiat, joita ei enää kannata muistella.

Ostin elokuussa metri kertaa puolitoista kokoisen pinkopohjan vakaana ajatuksenani elvyttää vanha rakas harrastus. Ennen tein maalauspohjani itse. Tällä kertaa en edes kuvitellut aikani riittävän moiseen strömsöilyyn. Odottelin vapaita maalauspäiviä, joita ei tullut. Piti kutsua koolle syksyn ensimmäinen hallituksen kokous ja siitä se taas lähti. Hyvin harvat vapaat hetket tänä syksynä olen purkanut turhautumista GTA:n parissa.

Lokakuun koittaessa nostin taulun tyhjänä seinälle muistuttamaan ole-massaolostaan. Katsoin sitä niinä hetkinä, kun harkitsin, olenko tarpeen vaatiessa käytettävissä hallitukseen ensi vuonna. Älä helvetissä, se neuvoi.

Ennen mulla oli neuvonantajana ikkunalaudalla sellainen aurinkoenergi-alla nyökyttelevä kitsch Buddha, joka leveästi hymyillen kannusti kaikkeen, mihin milloinkin pohdin ryhtyväni. Tein niihin aikoihin paljon aika spon-taaneja päätöksiä. Toiset osoittautuivat paremmiksi kuin toiset. Suostuin esimerkiksi yhden yhdistyksen puheenjohtajaksi. En ole lainkaan katunut sitä päätöstä, mutta en tekisi sitä myöskään uudestaan. Tammikuussa aion taas kaivaa Buddhan esille ja ensi vuonna me vietetään lekoista taiteilija-elämää eikä välitetä tästä yhdistyksestä mitään.

Välittäkää te muut, koska yhdistys ei pyöri itsestään eikä siinä sivussa. Eikä se vaadittava työ ole aina yhtään kivaa ja helppoa, vaikka tähänkin vuoteen on mahtunut monia monia hienoja ja palkitsevia hetkiä. Viimeinen toivee-ni istuvana puheenjohtajana onkin, että muistettaisiin myös vuonna 2018 kehaista aina tilaisuuden tullen niitä, jotka vuorostaan pitävät yhdistyksen pystyssä ja käyttävät siihen omaa arvokasta vapaa-aikaansa ja energiaansa. Kaksi kehua yhtä kritiikkiä kohden esimerkiksi?

Läisa Suorsa, pj

KULTTUURINTUTKIJOIDEN VUOSIJUHLAHUMUA 28.10.2017

28. lokakuuta rakas ainejärjestömme Seita ry täytti huikeat kaksi vuotta. Juhlan kunniaksi ihmiset olivat kauniita, ruoka hyvää, viina virtasi (kohtuudella) ja juhlakansa tanssi (ainakin jatkoilla). Vuosijuhlia juhlittiin ravintola Kårenin tiloissa tutussa ja sateisessa Suomen Turussa. Tässä *Riimu*-debyyttissäni pyrin valottamaan, millaisista kemuista oli kyse, miksi ne järjestettiin, mitä tapahtui ja milloin tapahtui, jotta juhlista paitsi jääneetkin saavat käsityksen kulttuurintutkijoiden synttärrikarkeloista.

Ilmeisesti yleinen käytäntö on, että vuosijuhlat järjestetään noin viiden vuoden välein. Nopeasti nousi kysymys, miksi Seitaa juhlittiin jo toisen vuoden iässä? Juhlan alkuun juhlamarsalkka Crista Sinisalo valotti

syitä tämän päätöksen takana. Vuonna 2015 kansatieteen ja folkloristiikan opiskelijoiden ainejärjestö NEFA Turku ry ja uskontotieteen opiskelijoiden ainejärjestö Nirvana ry päättivät yhdistää voimansa, ja jatkoivat uuden ainejärjestön, Seita ry:n, alla. Nyt kaksi vuotta myöhemmin monet Seitan perustajajäsenistä ovat valmistumisen kynnyksellä, ja heistä useampi päätti haluavansa juhlia perustamaansa ainejärjestöä vielä ensimmäisen ja ehkä viimeisen kerran ennen työelämään siirtymistä.

Seitan vuosijuhlat olivat ensimmäiset vuosijuhlat, joille oma vuosikurssini osallistui. Niinpä ilmassa oli paljon jännitystä jo vujuja edeltävinä viikkoina, ellei peräti kuukausina. Itse olin auttamassa Kårenilla juhlan alkuvalmisteluissa, joten en päässyt

osallistumaan vuosijuhlien cocktailtilaisuuteen, joka pidettiin Sirkkalan Janussalin aulassa. Cocktailtilaisuudesta kuulin kuitenkin jälkeensä pelkkää hyvää, erityisesti kehuja sai uskontotieteen professori Matti Kamppinen, ollessaan ainoa henkilökunnan jäsen, joka pääsi osallistumaan vuosijuhlien viettoon edes tervehdyksen verran.

Itse illallisjuhla alkoi klo 18 Kärenillä lippuairuein. Ohjelmassa oli syömistä, juomista, puheita, sekä yhteislauluja. Juhlamarsalkka Sinisalo piti juhlakansasta hyvää huolta erinomaisilla puheillaan ja asiantuntevalla ohjeistuksellaan, joten vasta-alkajatkaan eivät kokeneet sen suurempaa hämmennystä vujetikutettiin liittyen. Iltajuhlan

musiikkipuolesta vastasivat laulunjohtajan virassa toiminut Saara Vuorinen, sekä muutaman dueton esittäneet Karoliina Virkkunen ja Juho Rekilä. Kaksikon versio Tehosekoittimen hitistä Kaikki nuoret tyyppit sai vujukansan ns. Sekaisin ja yhtymään lauluun. Iltaa kohden juhlatunnelma vain nousi, ja viimeistään lippujen poistuttua ja tarjoilijoiden tuotua jallut pöytiin, olivat jokaiset suupielet kääntyneet ylöspäin. Illan kruunasi Vuorisen koskettava puhe kulttuurintutkijalle.

Jatkoille juhlakansaa ei tarvinnut kahdesti käskää, ja niille kulttuurintutkijat ystäviin taivalsivatkin urheasti sateen lyödessä Hämeenkadun asfalttiin. Onneksi jatko paikkaa ei tarvinnut etsiä kaukaa, sillä se löytyi 450 metrin päästä Anniskeluravintola

Poppoo vuosijuhlien takana.

Portin alakerrasta. Ihastuttavan suuri määrä vieraista pääsi jatkoille asti, ja Portissa olikin vauhdikas, ellei suorastaan kuuma tunnelma. Oikeastaan vuosijuhlien suurin takaisku taisikin olla se, ettei jatkojen tiskijukka ollut valitettavasti tietoinen Litku Klemetin Jääkuningatar-kappaleen erinomaisesta tanssikelpoisuudesta. Onneksi tämä vääryys korjattiin jatkojen jatkoilla Sirkkalan Keltaisella talolla, jonne tämäkin reportaasi päättyy.

Kuten jo alussa totesin, olivat nämä kekerit itseni ja monen muun toverin ensimmäiset vuosijuhlat. Vuosijuhlat olivat tosiaan myös ensimmäiset ja viimeiset kemut, joita tullaan viettämään Seita ry -nimen alla. Laulunjohtaja Vuorinen sanoitti oivasti ajatuksen siitä, että ainejärjestö tulee

pysymään yhä samana ihmisiä yhteen tuovana yhteisönä, vaikka nimi ja logo tulevat vaihtumaan. Myös vuosijuhlaperinteen kehittyminen kaikkien kulttuurintutkijoiden yhteisessä ainejärjestössä on yhä avoin kysymys. Joissain ainejärjestöissä vuosijuhlat ovat jokavuotinen perinne, jota juhlitaan toisinaan pienemmin, toisinaan suuremmin juhlamenoin. Onkin seitalaisista, kuntuista, väestä – you name it – kiinni, kuinka usein ainejärjestöä tullaan juhlimaan jatkossa.

*Karoliina Saastamoinen, teksti
Tommi Vuorinen, kuvat*

MONITIETEISTÄ AUTOETNOGRAFIAA LUOVASTI KIRJOITETTUNA

Jaana Kouri käsitteli
uskontotieteen väitöskirjas-
saan ”Vesi kuljettaa ääntä:
Autoetnografinen tutkimus

Lyyrtin kylän historian-
tuottamisesta” kesämökki-
kylänsä historiantuottamista
merkityksenantoprosessina,
jossa oli itse mukana.

Kouri viettää kesänsä meren äärel-
lä Lyyrtin kylässä, jossa nykyään
asuu lähinnä kesämökkiläisiä.
Luotsaustoiminnan lakkauttamisen jäl-
keen ympärivuotinen asuminen alueella on
vähentynyt olemattomiin. Kyläläiset tuns-
ivat tarpeelliseksi hahmottaa omaa identi-
teettiään muistelemalla vanhaa luotsikylää
ja kertomalla siitä eteenpäin, ennen kuin
veden saastuminen ja yhteisön vanhimpien
kuoleminen tekisi sen vaikeammaksi.

Kouria oli pyydetty kokoamaan kyläkirja,
joka havainnollistaisi paikan historiaa ja ja-
kaisi tietoisuutta alueesta. Näin Kouri pää-
si mukaan historian rakentamisprosessin
yttimeen, ei vain osana yhteisöä, joka oli
tutkimuksen kohteena, vaan myös osana

prosessia, jossa suullisesta historiasta tehtiin kirjallista. Tämän *Lypyrtti-Lypertö. Vesi väylien varrella* -kirjan tekemisen prosessista hän kokosi väitöskirjansa.

Kouri käsitteli väitöskirjassaan, miten Lypyrтин kylässä merkityksiä menneisyydestä luodaan ja jaetaan. Hänen lähestyminen aiheeseen on monitieteinen ja käytössä oli muistitietotutkimusta, mikrohistoriaa, muistitutkimusta ja ympäristöhistoriaa. Näiden avulla hän havainnollisti nostalgisen prosessin, jonka avulla menneisyys tuotiin nykyisyyteen.

Haastatteluiden avulla Kouri hahmoteli, miten kyläläiset historiaa tuottaessaan luovat erilaisia merkitysverkostoja, joissa toimivat niin ihmis-, kuin ei-ihmistoimijat, kuten luonnonvoimat ja edesmenneet. Tämä merkitysten hahmottaminen sitoi työn uskontotieteelliseen perinteeseen.

Huomiota herättävä asia väitöskirjassa oli siinä hyödynnetyt autoetnografisen kirjoittamisen menetelmät. Ne näkyivät

esimerkiksi soutamisen herättämien tunteiden kuvauksena. Tätä menetelmää Kouri piti sellaisena, josta tiedeyhteisö voisi oppia paljon.

Vaikka väitöskirja sijoittuu yhden kylän alueelle ja sen historian rakentamiseen, vesi yhdistää kylän elämän nykypäivän globaaliin kontekstiin, Itämeren ja koko vesiekosysteemin kautta. Halu säästää muistot heijastaa sitä, minkälainen tulevaisuudesta halutaan. Veden saastuminen oli yksi suuri merkittävä asia kyläläisille ja tämä yhdistää kylän suurempaan kuvaan Itämeren suojelemisesta. Vain aika kertoo, viekö vesi heidän äänensä perille.

Väitöskirja tarkastettiin Turun yliopistolla 16.9.2017. Vastaväittäjänä toimi professori Terhi Utriainen ja kustoksena professori Matti Kamppinen.

Riku Airaksinen

LUETTELO WHATSAPP - SOVELLUKSEN PAKANALLISISTA KUVISTA

Nyky-aikana erilaiset mobiili laitteet ovat yleistyneet hurjaa tahtia. Niihin saa erilaisia sovelluksia joista erityisesti nuorisolaisten keskuudessa suosituksi on tullut ”Whats-App”. Viestintään tarkoitettu ohjelma ei kuitenkaan ole niin viaton, kuin miltä se ensisilmäyksellä vaikuttaa. Vaan se sisältää paljon syntistä kuvamateriaalia (ks. lista alla). Vaadimmekin teitä, hyvät kanssa vanhemmat, boikotoimaan sovellusta kunnes epäjumalien kuvat poistetaan. Maailma on mennyt liian pitkälle!!!!

	pakanoiden tuulen jumalatar
	vanha arkkivihollinen epäjumala aurinko
	vieraiden kulttuurien syntisiä piruja
	ei kristillistä perinnettä
	intialaisten levitointi hommia hyi
	näitä ei ole olemassa eikä ne oo ainakaan jumalasta lähtösin
	kiihottaminen kansanryhmää vastaan ja vihamielinen puhe
	saatanan palvojia
	pahojen henkien karkottamisen pakanajuhla
	yäk
	jumala ei luonut näitä
	olkapääät näkyy ja naisella hiukset = siveetöntä
	esiaviollista seksiä
	haista paska, Galilei
	irstailua kirkossa = hyi

Riimu 2/2017

	maallisen mammonan palvonta
	älä tee huorin (hotelleissakaan)
	houkutuksia synnin teille
	rytmisen kehonliikuttelu on tie syntiin myös
	siveetöntä
	hirvittävän siveetöntä
	ei kristilistä perinnettä
	pyhitä lepopäivä, ei 24h aukioloille!
	nevö 4get nevö 4give
	Nooa
	Nooa pt. 2
	tie lankeemukseen, osa 3
	mikä näistä on Raamattu??
	Jeesus on syntynyt
	KOMMUNISTEJA????
	tämä on varmaan Raamattu, koska sehän on aina auki!
	puoskarien humpuukia
	Poseidon??
	varmasti jollakin tavalla väärin
	aasialaisten hömpötyksiä
	>:(
	itämaan tietäjien kanssa
	huonosti peiteltyä siveetöntä
	jestas

OMITUINEN LAHJA – SUOMALAISISTA UNISAARNAAJISTA

Vuonna 1919 Juvan kylässä työn-
teosta ei meinannut tulla mitään.
Puolet kylästä saarnasi Jumalan
sanaa horrostiloissaan ja toinen puoli juok-
si tuvasta toiseen ihmettelemässä. Tilanne
toistui useissa kunnissa ja kylissä Helsin-
gistä Tornioon.

Historia tuntee suomalaisia unisaarnaajia (eng. sleeping preacher, trance preacher) nimeltä lähes tusinan verran, kuuluisimpina Maria Åkerblom ja Eino Teräs. Unisaarnaajia tiedetään olleen lisäksi Ruotsissa sekä Yhdysvaltojen amishien keskuudessa. Ilmiö esiintyi ensi kerran 1500- tai 1600-luvulla Saksassa.

Unisaarnaamisessa henkilö vaipui uneen, jonka aikana hän piti kristillisiä saarnoja. Unisaarnaajat olivat usein maallikkoja, jotka saarnasivat muille maallikoille. Puhujat saivat paljon huomiota osakseen ja saattoivat kyetä jopa yliluonnollisiin tekoihin unissaan.

Horrostilojensa väsyttämät eivät välttämättä jaksaneet tehdä töitään maatiloilla tai hoitaa lapsiaan. Unisaarnaajat saattoivat

kokea myös palavaa tarvetta matkustaa eri kyliin saarnaamaan, ja mikäli tätä ei totellut, joutui kokemaan hengellisiä ja keholisia tuskia. Tämän vuoksi muutamankin unisaarnaajan asenne olikin ”iloton alistuminen” kohtaloonsa.

”Profetian hetki on lyönyt!”

Esiintymistavoissa ja saarnojen sisällöissä oli paljon variaatiota puhujien välillä. Ennen esiintymistään unisaarnaajan oli vaiuttava uneen, mikä tehtiin yleisön edessä. Itse saarnaaminen saattoi tapahtua seisaaltaan, istuen tai sängyssä maaten, silmät kiinni tai auki. Saarnaajat saattoivat vaihtaa asentoa ja jopa kävellä ympäriinsä. Kehollisten aistimusten toimimattomuus oli melko yleistä: saarnaajien kasvoilta voitiin pyyhkiä hikeä ilman että nämä reagoivat. Toisilla puolestaan aistit olivat horrostilan aikana tavallista herkemmat.

Saarnojen sisällöt puhuttelivat sekä koko yhteisöä että tiettyjä yksilöitä. Yleisiä olivat koko kyläyhteisölle suunnatut

Maria Åkerblom.

nuhdesaarnat kortinpeluun, viinanjuonin, tanssin ja rietastelun kiroista. Jotkut unisaarnaajat kulkivat yleisön seassa ja puhuttelivat paikallaolijoita näiden yksityiselämään liittyvistä asioista. Maria Åkerblomin kerrotaan myös paljastaneen useita valeprofeettoja unisaarnaajien joukosta.

Jopa monituntisiksi venyneiden puheiden aikana saarnaajat saattoivat lausua tunnettuja rukouksia kuten Isä meidän, mahdollisesti omine lisäyksineen. Monet myös pyysivät yleisöä lukemaan jonkin raamatunkohdan, jota sitten selittivät. Toisinaan saarnaajat kertoivat saamistaan näyistä. Osa unisaarnaajista pystyi myös ennustamaan vaikkapa tiettyjen henkilöiden saapumisen kylään. Tällaiset yliluonnolliset teot vakuuttivat paikallaolijat horrosilmoituksen voimallisuudesta.

Puhe päättyi usein saarnaajan pyytämään virteen. Joillakin oli tapana mainita lopuksi myös seuraavan saarnan ajankohta ja jopa aihe. Päätösvirren laulamisen aikana saarnaaja heräsi unestaan, eikä yleensä muistanut, mitä oli puhunut.

”Tautia tuo on”

Koska aikalaiset olivat kiinnostuneita unisaarnaajista, heitä tultiin katsomaan pitkin matkojen päästä hevosilla tahi polkupyörin. Eri paikkakunnilla järjestettiin jopa monipäiväisiä tapahtumia, joissa esiintyi parhaimmillaan useita unisaarnaajia ja muita kristillisiä puhujia vuorokauden ympäri.

Unisaarnaajia esiintyi aikanaan muun muassa Joroisessa, Tampereella, Oulussa,

Kirkkonummella ja Lahdessa. Nämä ympäri Suomea järjestetyt hartauskokoukset vaikuttivat luonnollisesti unisaarnaamiseen leviämiseen. Erään vuoden aikana Juvan kylän seutuvilla oli jopa 11 horrossaarnaajaa, joista nuorin oli 14-vuotias.

Vaikka unisaarnaajista oltiin hyvin kiinnostuneita, monet epäilivät horrostilojen autenttisuutta ja kristillisyyttä. Osa 1910-luvun uskonliikkeistä, esimerkiksi herännäiset, eivät suhtautuneet ilmiöön suopeasti. Sen sijaan kirkon rovestit ja papit saattoivat jopa osallistua hartauskokouksiin sekä yleisönä että puhujina.

Osa unisaarnaajista oli horroksessa saarnaajia, osa normaalitilassa saarnaajia, osalla taas oli horrosilmiöitä kuten ”hysterisyyttä” ja kouristuskohauksia. Joidenkin lahjoja arvostettiin kovastikin, kun taas toisten ajateltiin vain matkivan näkemäänsä. Epäilyjä vahvistivat mm. unisaarnaajien vaikeudet esiintyä vastahakoiselle ja epäuskoiselle yleisölle.

Aihe kiinnosti myös tutkijoita. Unisaarnaamisen kultakautena, 1910-luvulla, vaikuttanut teologi ja professori Aarni Voipio käsittelee unisaarnaamista väitöskirjassaan sekä suuremmille yleisöille suunnatuissa teoksissaan. Unisaarnoja on myös säilynyt tähän päivään asti litteroituna: yli 50 vuotta unisaarnaamista harjoittaneen Karoliina Utraisen saarnoja löytyy mm. Feenix-kirjaston varastoista.

Juho Rekilä

Kirjallisuutta:

Voipio, Aarni (1919): *Suomalaisia unisaarnaajia*

Voipio, Aarni (1921, 1922): *Unissasaarnaaminen uskonnollisena ilmiönä, 1–2*

Voipio, Aarni (1927): *Profeettoja ja valeprofeettoja*

Sarlin, K. K. (1916–1919): *Eräs meidän ajan profeetta – elämänkerta ja opetuksia, valoksi ja uskon vahvistukseksi kaidan tien vaeltajille kirjoitettu*

Herätyssaarnoja I ja II (1912, 1913) [Karoliina Utraisen saarnoja]

Jaakko Yli-Juonikas: *Uneksija* (2011)

[Kaunokirjallinen esitys Eino Teräksen elämästä]

Tunnettuja suomalaisia unisaarnaajia/horrospuhujia/horrossaarnaajia:

Hilda Hotti, Saara Hämäläinen, Helena Konttinen, Anna Kormano, Aada Maria Rautiainen, Amanda Matilda Reunanen, Anna Rogel, Eino Tani, Eino Teräs (ent. Stålhammar), Karoliina Väänänen (os. Utrainen), Maria Åkerblom.

(R)YHDISTY JA EROTU!

Erään kotikuntani tuntemattoman ajattelijan sanoin: ”Mää oon täsä ja mopo on tosa”. Mutta minne ollaan menossa? Mitä keskinäistä tekemistä yhdistymisellä ja erottautumisella on nykyisessä opiskelumaailmassa ja pitääkö olla vielä parempi ryhtikin? Nukkuuko joku Ruususen unta?

Olen joskus kirjoituksissani pohjennut oppiaineisiin ja opinaloihinkin liittyvän yhdistymisen ja erottautumisen suhdetta. En tarkoita pelkästään mahdollisia syntyviä vastavoimia, vaan paremminkin synergiaetuja. Omassa oppiaineryhmässämme vastaava myönteinen lopputulos näyttäytyy amatillisesti laajakirjoisena kulttuurintutkijan asiantuntijuutena. Opiskelijoille on luotu yhteisiä opintoja, mutta samalla tuotu oppiaineiden substanssit ja profilit yhä terävämmin esiin niin tutkimuksessa, opetuksessa kuin yhteiskunnallisessa vaikuttavuudessaakin.

Meihin vaikuttavat uudet ohjausjärjestelmät ja johtajuuden muodot näyttävät vaativan kuitenkin saman asian

kommentointia, sillä ainakin talousresurssien kannalta seitsemää laihaa vuotta näyttää seuraavan seitsemän laihaa vuotta. Monet muutokset ja huolet ovat yhteisiä niin opiskelijoille kuin henkilökunnallekin. Suunnitelmien ja jo toteutuneen suhdetta ei aina osata tunnistaa. Opettajalehden 19/2017 artikkelissa tämä tiivistetään hyvin: ”Yliopistojen eloa on viime vuosina leimannut levottomuus, epävarmuus ja kuormittava kokeilukulttuuri.” Parannustoimia on kuitenkin jälleen luvassa!

Aivan hiljattain julkaistu ministeriön korkeakouluvisio: korkeakoulutuksen ja tutkimuksen visio 2030 patistaa Suomea pois ”Ruususen unesta”. Tieteentekijöiden edustajien mukaan visiokeskustelu on tosin kaukana henkilöstön arjesta. Yliopistojen

rahoitus on kiistatta romahtanut, sama koskee ammatillisen opetuksen järjestämisestä. Heijastevaikutukset ovat selkeitä. Suunnitelmissa suuri näyttää olevan kaunista ja yhteinen hyvää. Pieni voi olla tosiasiallisesti tehokkaampi, mutta määrällinen tuloshan ratkaisee. Tämä näkyy tilastoissa siitä huolimatta, että esimerkiksi tutkintojen tulostavoitteiden nostamisella ei juuri ole enää merkitystä. Osa akateemisista opinnoista suoritetaan pikapuoliin ammattikorkeakoulussa, opiskelijavalinta tapahtuu lukiotodistuksella (pojathan voivat aina mennä Amikseen), kaikille on ainakin yhteiset perusopinnot, opiskelijoiden asuntotuki vääristyy jne.

Samalla pitäisi erottautua ja olla rekrytoinneissa houkutteleva. Profilointi hakee muotojaan. Meillä arktista seuraa global south ja pikapuoliin kaikkea huuhtelee digitaalinen meri. Opettajat tekevät turhaa(n) YVV-työtä ja kuningas Jufoa on kunkin 1624 tunnin puitteissa kumarrettava. Pienemmässä mittakaavassa rakennellaan koulutusohjelmascemeaa ja sekoitellaan palikoita. Kaikilla tasoilla tapahtuu ja

monessa ollaan mukana. Joissakin tapauksessa pääosissa näyttävät edelleen olevan yhdistymisen ja erottumisen akanvirtamaiset diskurssit. Ikään kuin harvatkin inkkarit putoaisivat kanootista. Pahoittelen kulttuurista appropriaatiota.

Otsikkoni ohjeen voisi luonnollisesti ottaa entistä vahvemmin oman käytöksen ohjenuoraksi, mutta yhtälailla se koskee kokonaisia oppiaineita, oppiaineryhmiä, laitosta ja kokonaista tiedekuntaakin. ”Näin ei voida jatkaa, tämä on kuolemaksi!” tyyppiset kannustavat kommentit perustuvat faktoihin, joissa talous toimii kärkenä. Hämmentävää on, että yhtälön osatekijöinä toimivat kuitenkin satojen neliöiden käytävien ja vessojen vuokrat tai ns. vääristä ja mittareille sopimattomista lähteistä tuleva ulkopuolinen rahoitus. Vaikka kyse ei ole varsinaisesta ”dirty manista”, on monella ymmärrysvaikeuksia säätiörahoitusten, ministeriötuen tai YVV-toiminnan tuotteiden tuloutusten nollamerkityksen kanssa. Samalla moni keskustelunarvoinen vaihtoehto ja aloite leimataan nopeasti harkitsemattomaksi muutosvastarinnaksi.

Viittasin aikaisemmin suunnitelmien ja jo toteutuneen suhteeseen. Emme ole oppiaineryhmässä lähtemässä alkutekijöistä tai takamatkalta, sillä tärkeitä askelia on jo otettu. Harva meistä tuntuu enää huomaavan, että oman oppiaineryhmämme proaktiivinen toiminta on ollut vähintään tyydyttävää. Kiisteltykin ”substanssi” on säilyttänyt asemansa, samalla kun yhteisiä opiskelumuotoja on määrätietoisesti kehitetty. Yhteiskunnallinen vuorovaikutus on selkeästi nostanut päätään tutkimuksen ja opetuksen yhteydessä. Vaikka tälle toiminnalle on ilmeisen vaikea luoda kvantitatiivisia mittareita, on useammasakin tilanteessa voitu löytää yliopiston perustehtävien yhteensoiva kolminaisuus. Samalla kun vakavasti kannustetaan yrittäjyysyliopiston periaatteisiin, pohditaan kuitenkin koko YVV-toiminnan toteuttamisen muotoja ja kannattavuutta. Ilmeisesti näkyvyyttä yhteistyössä ja tuloksissa on lisättävä, sillä hyviä kokemuksia ja käytäntöjä on olemassa runsaasti. Nämä merkitsevät myös opiskelijoiden työmarkkinakelpoisuuden lisääntymistä.

Tosin myös korkeakoulututkinnon suorittavien suomalaisten määrään kaavaillaan visiossa merkittävää vuosittaista lisäystä. Ministeriön suunnitelmat kertovat miten vuonna 2030 suomalaisissa korkeakouluissa on maailman parasta oppimista, maailman parhaita oppimisympäristöjä ja Suomen parhaita työpaikkoja. Luonnollisesti korkeakoulujakin olisi vähemmän. Nyt kun vision tiekarttoja laaditaan, olisi syytä keskustella myös pienemmän mitta-kaavan arjesta. Siitä tosimaailmasta, jota laitokssammekin ollaan järjestelemässä uuteen uskoon.

Oppiaineryhmän työseminaarien yhteinen linjaaminen, muut yhteiset sisääntulokurssit, yhteiset jatkokoulutusseminaarit sekä yhteiset kenttäkurssit ja ekskursiot ovat jo tuttuja. Mainitun YVV:n merkitys ja mittareiden poissaolo puhuttaa monia. Otan muutaman esimerkin oppiaineryhmästä parhaiten tuntemastani ympäristöstä eli kansatieteen yhteiskunnallisen vuorovaikutuksen toiminnasta. Jo Turku2011 kulttuuripääkaupunkivuoden rahoittama projekti ”Kerrottu ja koettu Turku” sitoi

itseensä kaksi aineopintojen kurssiani. Turku2011 ARVIO-työhön ja julkaisuun osallistuminen toi työhön jatkoulottuvuuksia. Tutkimuspuolella tuloksia on julkaistu artikkeleina niin kotimaassa kuin ulkomailakin. Hankkeen ulkopuolisena sponsorina toimi YIT-rakennusliike. Oppiaineen vanhila-teemainen tutkimushanke on tuottanut perusopetuksen opinnäytteitä ja väitöskirjakin on tekeillä. Merkittävänä lisänä on Kakola-aiheinen tietokirja. Yhteistyö Rikosseuraamusviraston kanssa jatkuu yhteisen koulutushankkeen nimissä. Arjenteknologiat.utu.fi on Suomi100-ohjelmaan liittyvä kansatieteen verkkojulkaisu (useita opiskelijoita kirjoittajina), joka esitellään tarkemmin myös Turun Sanomien tiedesivuilla Joulukuun alussa. Hanke on kytketty myös koulujen kanssa tehtävään yhteistyöhön. Uusin oppiainehankkeen tulos on sukuseuraa käsittelevä teos, jonka tutkimuksellisuus perustuu muistitietonäkökulmaan ja monin tavoin opiskelijoiden ja henkilökunnan yhteiseen panokseen. Tutkimus, opetus ja YVV tuottavat jo nyt yhdessä ja erikseen! Animal Agencyn

toimijat haukkuvat kuuluvasti uutta näkökulmaa, turismin tutkimus on valjastanut opiskelijat yhteistyöhön VisitTurun kanssa mm. WALKLIKEALOCAL-hankkeella. Kaikessa yhteistyö on tutkimuksen ja opetuksen taustalla.

Tuohon ministeriövision toteuttamiseen liittyvään tiekarttaan voisi sijoittaa muutamia liikennemerkejä yhdessä opiskelijoiden kanssa. Etuajo-oikeuden ja väistämismisvelvollisuuden suhdetta on selvitettävä ajoissa. Kuoppainen tie esiintyy varmasti. Ministeriön suosikki lienee pysähtymiskielto tai 120km/h-merkki ja omaksi suosikikseni nostan tietyön.

p.s. Jutun valmistuttua ilmeni huimavia paikallisia visioita laitoksen ja oppiaineryhmän tulevaisuuksista. Niistä ehkä myöhemmin.

*Timo J. Virtanen,
lehtori, kansatiede TY*

SILLOIN OLI VALKOINEN JOULU JA TAIKAA ILMASSA...

Minulta pyydettiin jouluista tarinaa tai kirjoitelmaa pikkujoulujen kunniaksi. Mietin hetken aikaa pyyntöä ja pystyisinkö kirjoittamaan jotakin... Vielä näin lyhkäisellä varotusajalla! Sitten mieleeni nousi asia, josta voisin kirjoittaa, joka on ollut mielessäni pitkään.

Tämä ei suoranaisesti ole tarina vaan muisto. Tai muistoksi minä sen luen, lapsuudenmuistoksi.

Lunta oli silloin vielä joulunakin maassa pääkaupunkiseudulla. Olin äitini kanssa käymässä tuttuun tapaan mummoni luona Pasilassa. Silloin vielä, kun mummo eli kävimme joka aatto päivällä hänen luonaan vierailemassa.

Olimme olleet siellä jokusen tovin ja lähteneet sitten junalla takaisin kotia päin. Päätimme kuitenkin jäädä junalla Pukinmäen asemalla, koska reitti asemalta kulki rauhaisan omakotitalo alueen ja pellon poikki, kun taas seuraavalta asemalta olisimme joutuneet kulkemaan harmaiden kerrostalojen keskeltä Malmin läpi...

Nousimme junasta asemalla ja ilta oli alkanut jo hämärtymään, mutta lumi valaisi tietämme. En muista kuinka kylmä silloin oli, mutta uskoisin että jokunen pakkasaste oli mittarissa.

Kadut olivat hiljaisia, koska ihmiset olivat jo vetäytyneet aaton askareiden pariin. Lumi ratisi jalkojemme alla ja odotin jo innolla jouluateriaa ja lahjojen jakoa.

Saavuimme omakotitalo alueen läpi kulkevalle tielle ja neniimme leijaili puusau-
nan tuoksu. Jouluvalot valaisivat talojen
kuisteja ja pihapuita. Ikkunoista kajasti
joulun lämpö ja valo.

Yhtäkkiä katsellessani ympärille huoma-
sin erään talon pihalla liikettä... Jotakin
punaista liikettä.

Sanoin: "Äiti katso! Tonttu!"

Talon kulmia kiersi punaiseen pukuun ja
tonttulakkiin sonnustautunut henkilö, jolla
oli lyhty kädessä. Hän kierteli talon kulmia
ja kurkki ikkunoista sisään.

Olin varmasti jäänyt seisomaan paikal-
leni tai jopa mennyt tontun luokse, mutta
äitini sanoi, että jatketaan matkaa eteen-
päin, jos tonttu sattuisi tulemaan meilläkin
käymään. Jatkoimme matkaa ja olin täynnä
innostusta sekä jännitystä.

Saavuimme pellon reunalle, jonne ta-
lolta, jonka pihalla tontun olimme näh-
neet, oli matkaa. Kaikkialla oli hiljaista ja
lumista.

Yllättäen kuulin vaimean kilinän. Se
oli kulkusten ääni. Pysähdyin ja katsoin
ympäristäni, mutta missään ei näkynyt ää-
nen aiheuttajaa. Nostin pääni ylös ja näin,

kuinka ilmassa, korkealla lensi kuusi pis-
tettä. Kuin reki!

Emme pysähtyneet pitkäksi aikaa vaan
jatkoimme kotia kohti, joka näkyi jo edes-
säpäin. Asuimme kerrostalossa ylimmässä
kerroksessa. Nousimme portaita ylös ja sit-
ten huomasin ovellamme jotain.

Ovemme vierellä oli säkki, josta pilkkotti
paketteja! Juoksin ylimmät portaat säkin
luokse ja soitin ovikelloa, jonka isäni ava-
si. Olin innoissani! Joku oli tuonut meille
lahjoja! Oliko se tonttu?

Avasin paketit ja söimme aterian. Pit-
kin iltaa kurkin ikkunasta pihalle odottaen.
Jospa tonttu jonka näimme tulisi käymään
taloyhtiömme pihalla.

En koskaan saanut tietää mistä pellolla
kuulemani kulkusten ääni olisi johtunut.
En myöskään saanut selville taivaalla näke-
määni ilmestystä. Oliko se lintuparvi, oliko
se lapsen mielen tuomaa illuusiota vai oliko
se oikeata joulun taikaa...

Hyvää joulua kaikille!
Lari Lindholm

EI RAKKAUDEST LAJIIN MUT #KOPONTAKII

Kansatieteen lehtorin Timo J. Virtasen tekstistä tässä Riimun numerossa käy ilmi, mitä laitoksellamme tapahtuu tällä hetkellä. Humanistisen tiedekunnan ja HKT-laitoksen rahoituksesta karsitaan, kun taas kulut esimerkiksi yliopiston tilojen käytöstä kasvavat jatkuvasti. Ylläpitääksemme nykyistä järjestelmää ja säilyttääksemme pienet oppiaineet ja oppiaineidentiteetit, meidän täytyy säästää jostakin. Tapahtuuko säästö sitten opetushenkilökuntaa karsimalla, kontaktiopetusta vähentämällä tai koko laitoksen yhteisiä perusopintoja kehittämällä, sen näyttää tulevaisuus. Vuoden 2018 aikana humanistisen tiedekunnan johtokunta tekee päätöksiä muun muassa siitä, millainen opintorakenne laitoksellamme on vuonna 2020, ja tullaanko koko tiedekunnassa siirtymään Opetus- ja kulttuuriministeriön esittämään todistusvalintaan pääsykokeiden kustannuksella.

Yliopiston ja laitoksen hallintoelimissä tapahtuvat käänneet saattavat usein hämmentää riviopiskelijoita, jos niistä nyt edes ylipäättään kuulee. Oppiainekokouksissakin

keskustelu saattaa livahtaa välillä heprean puolelle opiskelijaedustajan korvissa. Opin vasta tänä keväänä, 3,5 vuotta hallinnon opiskelijaedustajana (hallopedinä) toimituani, että JUFO kolmosesta puhuttaessa tarkoitetaan luokitukseltaan korkeinta teollista julkaisua, ei sitä Raptorin biisiä. Olenkin kovin ylpeä itsestäni: nyt 4 vuotta erilaisissa yliopiston hallintoelimissäni istuttuani ymmärrän vihdoinkin suurimmaksi osaksi sen, mitä kokouksissa puhutaan.

Edellä mainituista syistä käsitän, ettei hallopedinä toimiminen ole kovinkaan monen opiskelijan mieleen. Kukapa haluaisi istua kokouksissa hiljaa ja näyttää tyhmältä henkilökunnan keskustellessa asioista, joista ei ole kuunaan kuullutkaan. Hallopedeille järjestetään kyllä koulutuksia ylioppilaskunnan toimesta, mutta edes TYYn hallituslaiset tai koulutuspoliittinen asiantuntija eivät välttämättä osaa kertoa viimeisimmistä käänneistä tai puheenaiheista juuri meidän tiedekunnassamme.

Oikeasti halloped-toiminta ei ole niin kurjaa tai hankalaa, kuin miltä se saattaa kuvailujeni perusteella vaikuttaa. Olen

kasvanut hallopedinä neljän vuoden aikana käsittämättömän paljon, ja varsinkin tiedekunnan johtokunnassa tunnen itseni tasavertaiseksi jäseneksi opetus- ja hallinto henkilöstön kanssa. Olen uskaltanut tehdä vastaehdotuksia päätöksiin ja suhtautua kriittisesti professorien mielipiteisiin. Olen uskaltanut kysyä tyhmiä kysymyksiä ja ihmetellä ”Miten tämä vaikuttaa opiskelijoiden asemaan?”. Olen oppinut paljon itsestäni, muista ja yliopiston hallinnosta. Olen oppinut myös sen, että henkilökunnan jäsenet eivät oletakaan opiskelijoiden tietävän kaikkea, vaan ohjaavat ja opastavat mielellään näissäkin jutuissa.

Uskallan varauksetta suositella hallopedinä toimimista jokaiselle kulttuurintutkijalle, joka haluaa olla mukana päättämässä siitä, miltä tulevaisuuden yliopisto näyttää. Vaikka tämän vuoden osalta tiedekunnan ja yliopiston halloped-haut ovatkin päättyneet, vapautuu eri elimistä kuitenkin jatkuvasti paikkoja innokkaille uusille opiskelijaedustajille. Koulutuspoliittisen uransa voi aloittaa hieman pehmeämmin myös vaikkapa ainejärjestön tai tiedekuntajärjestö Humanitasin hallituksessa.

Riippumatta siitä, millä tasolla opiskelijaedustajat tai ainejärjestöaktiivit toimivat,

he kaikki ovat järjestöjen tärkeitä tulevaisuuden kannalta. Meillä on oikeus opiskella haluamiamme oppiaineita ja oikeus vaikuttaa opintojen sisältöihin, jos niissä on mielestämme parannettavaa. Meillä on oikeus saada tukea ja apua opinnoissamme silloin kun kaikki ei mene suunnitelmien mukaan. Oikeuksiemme lisäksi meillä on myös vastuu siitä, että tulevienkin opiskelijasukupolvien asiat olisivat yhtä mallillaan. Muistakaa, että jokainen meistä kulttuurintutkijoistakin voi vaikuttaa omalla panoksellaan isoihin asioihin. Jos hallopedinä toimiminen tai jatkuva esillä olo ei tunnu omalta, on muitakin keinoja saavuttaa yhteisiä päämääriä. Pitäkää siis huoli siitä, että vastaatte tunnollisesti kurssipalautekyselyihin, annatte palautetta ainejärjestön ja tiedekuntajärjestön toiminnasta, sekä äänestätte niissä hiton edustajistovaaleissa, jotka ovat täällä taas vuonna 2019.

Crista Sinisalo

Kirjoittaja on 7. vuoden kansatieteen opiskelija ja tiedekunnan johtokunnan opiskelijajäsen, joka aikoo hakea humanistisen tiedekunnan halloped-koordinaattoriksi 2018.

HUUMORI ON VAKAVA ASIA – HUUMORIN MONET ULOTTUVUUDET

SEITSEMÄS KULO-SEMINAARI, TURUSSA 2017

Oli syksy eli se aika vuodesta, kun kulttuurintukijat ympäri Suomea lähtivät seikkailulle ja saapuivat yhteen paikkaan viettämään aikaa yhdessä sekä kuuntelemaan luentoja seminaarin merkeissä. Tällä kertaa Kulo-seminaari järjestettiin täällä Suomen Turussa, tämänkertainen seminaari oli seitsemäs laatuaan.

Kirjoittajalle tämä oli toinen seminaari, johon osallistuin. Vuosi sitten olimme pohjoisessa kuuntelemassa ihmisistä muutoksesta. Tällöin seminaari pidettiin Oulussa.

Tänä vuonna jokainen Kulon alainen aihejärjestö oli edustettuna, mikä oli hyvin positiivista.

Tämän vuoden aiheena oli huumori ja sen monet ulottuvuudet. Seminaarin teemasta päätellen olisi voinut luulla, että puheenaiheet olivat pelkkää naurua.

Luentojen aiheina olivat Monty Pythonin komediassa esiintyvä natsikortti, Tiberius-elämäkerran sadismi ja sanaleikit, Too soon -meemit, mustan huumorin esiintyminen Joe Hillin romaaneissa, raiskausvitsit, suomiräpin läpän heitto, sekä uskonnon pilkka. Joten kovin kevyitä huumoriaiheita seminaarissa ei ollut, mutta kiinnostavia ne olivat.

Seminaarin keynote-luennoitsija oli Turun yliopistosta. Hän puhui Monty Python -komediaryhmän huumorista, siitä miten toinen maailmansota, natsit ja natsikortti näkyvät siinä. Esimerkkeinä tästä hän näytti muutaman sketsin, joissa oli selvästi esillä toisen maailmansodan muistelu satirisointi, natsien ja sotaviihteen parodiointi ja natsikortin käyttö.

Seminaari loppui klo 16, josta siirryttiin sitten nostamaan maljaa seminaarille, sekä jatkoille vanhaan kunnon Keltaiseen Taloon.

Ilta sujui jutellen ja juomia nautiskellen. Erittäin mukavaa oli, että jokainen kaupunki oli edustettuna myöskin jatkoilla.

Nähtiinpä siellä myöskin uusi NEFA-Jyväskylän esitys Peregrinus Andersonin tarinasta, jonka viime vuoden seikkailutkin viihdytti jatkoilijoita Oulussa.

Taas kerran oli hauskaa. Hatunnosto Kulolle ja seminaarityöryhmälle onnistuneen seminaarin johdosta!

Ensi vuonna seminaari on Jyväskylässä. Sitä odotellessa!

Lari Lindholm

SEITA RY:N UUSI TULEMINEN

3.10.2017 Turku-salissa käytiin mielestäni mielenkiintoinen, hyvä ja tunteikaskin keskustelu. Keskustelu kantoi otsikkoa ”*Kulttuurisen lainaamisen monet muodot*”. Keskustelun vetäjinä toimivat kasvatustieteiden tohtori Lilja Aikio meidän yliopistostamme sekä saamelaiseen kansanuskoon vahvasti perehtynyt Helsingin yliopiston uskontotieteilijä ja dosentti Risto Pulkkinen. Illan järjestäjänä toimi ainejärjestömme Seita ry. Salissa vallitsi jännittynyt ja odottava tunnelma. Sitten puheenvuorot alkoivat ja keskityimme kaikki kuuntelemaan.

Pulkkinen luennoi enemmänkin siitä, mitä nimenomaan Seita tarkoittaa saamelaisessa kansanuskossa ja hän esitteli kuvin erilaisia seitoja, esimerkiksi puisia eikä vain kivisiä. Minua kiehtoi erityisesti se, että usein seidoilla on nähty olevan ihmisenkasvot. Seita viittaa nimenomaan spesifisti saamelaisten pyhiin paikkoihin. Pulkkinen analysoi Seita ry:n nimenä olevan lievästi haltuun ottava, kapea-alainen ja harhaanjohtava. Se voi aiheuttaa vääriä mielikuvia ja mieleeni tuli itselle, että olisiko asia eri jos olisimme esimerkiksi Lapin yliopiston ainejärjestö tällä nimellä tai jos saamelaisaiheet näkyisivät opinnoissamme entistäkin laajemmin? Ymmärrän kyllä hämmennyksen.

Itsekin saamelainen Lilja Aikio piti puolestaan tunteisiin vetoavan puheenvuoron siitä minkälaisia tunteita ja ajatuksia ainejärjestömme sekä nimi että logo hänessä herättivät. Hän ei oman käsitykseni mukaan ollut loukkaantunut, mutta hämmentynyt tilanteesta. Aikio nosti mielestäni esiin useita hyviä pointteja esimerkiksi siitä, että on olemassa nimenomaan kulttuurista omimista eikä lainaamista, koska harvoin mitään artefakteja tai muita palautetaan sorretulle ryhmälle. Kulttuurin omiminen luo aina myös valta-asetelmia ja toiseuksia. Aikio myös korosti sitä, että meille ei valtakulttuuriin kuuluvana varmasti ollut alunperinkään tarpeeksi tietoa saamelaisesta kulttuurista, koska siitä ei mainita oikeastaan sanallakaan edes peruskoulun historiantunneilla, vaikka kyse on EU:n alueella asuvasta ainoasta alkuperäiskansasta. Aikio mainitsi myös saamelaisten opitun häpeän omasta kulttuurista ja omista

juuristaan. Yleensä sorrettujen ominaispiirre on hänen mukaansa juuri-kin itsehalveksunta, joka johtuu siitä että he ovat sisäistäneet sortajien käsitteet heistä itsestään. Mieleeni tulikin heti Saamelaisveri-elokuva, tästä ilmiöstä puhuttaessa.

Keskustelu kuten sanottua oli hyvä käydä ja olen ainakin kiitollinen sen järjestämisestä, että kaikista rohkeista ja tarvittavista puheenvuoroista. Seita ry:n mielestäni muodostavat ennen kaikkea ihmiset ja yhteishenki, jota ei yksi nimen ja logon vaihdos mitenkään pilaa. Ilta osoitti esimerkiksi sen, kuinka aina voi oppia jotakin uutta, näin kulttuurintutkimuksen opiskelijanakin kulttuurista ja sen eri tasoista ja merkityksistä eri ryhmille. Tehdään kaikki toisiamme kunnioittaen ja sensitiivisyyttä vaalien. Ja, kuten sanottua, mikä ikinä nimemme tuleekaan tulevaisuudessa olemaan – on ainejärjestömme silti meille merkityksellinen, rakas ja tärkeä.

Julle Brandt

EHDOTA SEITALLE UUTTA NIMEÄ

Rakas ainejärjestömme on päättänyt vaihtaa nimeä. Nimen vaihto tapahtuu siten, että kevätkokouksessa äänestetään virallisista nimehdotuksista mieluisin. Ääntään saa käyttää jokainen Seita ry:n jäsen, joten paikalle kannattaa todella tulla. Nyt on tullut aika jättää oma nimiehdotuksesi joko hallituksen sähköpostiin *seita.hallitus@lists.utu.fi* tai sujauttaa se pikkujouluissa nimilaatikkoon. Ehdotukset käsitellään anonyymeina, mutta ehdottajien kesken arvotaan palkinto. Jos siis haluat osallistua arvontaan, kerro ehdotuksen yhteydessä oma nimesi.

